Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

7. rujna 2016.*

„Tužba za poništenje – Izbor pravne osnove – Članak 43. stavak 2. ili članak 43. stavak 3. UFEU-a – Zajednička organizacija tržištâ poljoprivrednih proizvoda – Uredba (EU) br. 1308/2013 – Članak 7. – Uredba (EU) br. 1370/2013 – Članak 2. – Mjere koje se odnose na određivanje cijena – Referentni pragovi – Intervencijska cijena“

U predmetu C-113/14,

povodom tužbe za poništenje na temelju članka 263. stavka 2. UFEU-a, podnesene 10. ožujka 2014.,

Savezna Republika Njemačka, koju zastupaju T. Henze i A. Lippstreu, kao i A. Wiedmann, u svojstvu agenata,

tužitelj,

koju podupire:

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupaju M. Holt, kao i C. Brodie i J. Kraehling, u svojstvu agenata, uz asistenciju A. Batesa, *barrister*,

i

Češka Republika, koju zastupaju M. Smolek, J. Škeřík, J. Vláčil i D. Hadroušek, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju L. G. Knudsen i R. Kaškina kao i U. Rösslein, u svojstvu agenata,

Vijeća Europske unije, koje zastupaju G. Maganza i J.-P. Hix, kao i S. Barbagallo, u svojstvu agenata,

tuženici,

koje podupire:

Europska komisija, koju zastupaju D. Triantafyllou i G. von Rintelen, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

intervenijent,

* jezik postupka: njemački

SUD (peto vijeće),

u sastavu: J. L. da Cruz Vilaça, predsjednik vijeća, F. Biltgen (izvjestitelj), A. Borg Barthet , E. Levits i M. Berger, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Aleksejev, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. veljače 2016.,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 20. travnja 2016.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom tužbom Savezna Republika Njemačka zahtijeva poništenje članka 7. Uredbe (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta poljoprivrednih proizvoda i stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EEZ) br. 922/72, (EEZ) br. 234/79, (EZ) br. 1037/2001 i (EZ) br. 1234/2007 (SL 2013., L 347, str. 671.; u daljnjem tekstu: Uredba o jedinstvenom ZOT-u), kao i članak 2. Uredbe Vijeća (EU) br. 1370/2013 od 16. prosinca 2013. o utvrđivanju mjera za određivanje određenih potpora i subvencija vezanih uz zajedničku organizaciju tržišta poljoprivrednih proizvoda (SL 2013., L 346, str. 12., u daljnjem tekstu: Uredba o utvrđivanju).

Pravni okvir

Uredba o jedinstvenom ZOT-u

2 Sukladno uvodnim izjavama 2., 5., 10., 12. i 14. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u:

„(2) Ova bi uredba trebala sadržavati sve temeljne elemente zajedničke organizacije tržištâ poljoprivrednih proizvoda.

[...]

(5) U skladu s člankom 43. stavkom 3. UFEU-a, Vijeće donosi mjere za utvrđivanje cijena, nameta, potpora i količinskih ograničenja. Kada se primjenjuje članak 43. stavak 3. UFEU-a, ova bi uredba, radi jasnoće, trebala izričito upućivati na činjenicu da će Vijeće na toj pravnoj osnovi donositi mjere.

[...]

(10) Kako bi se stabilizirala tržišta i osigurao primjeren životni standard poljoprivredne zajednice, razvijen je diferencirani sustav tržišnih potpora za različite sektore i uvedeni su programi izravnih potpora, uzimajući u obzir različite potrebe u svakom od tih sektora s jedne strane te međusobnu ovisnost različitih sektora s druge strane. Te su mjere u obliku javne intervencije ili plaćanja potpore za privatno skladištenje. I dalje postoji potreba za zadržavanjem mjera tržišne potpore, uz njihovu istovremenu racionalizaciju i pojednostavljivanje.

[...]

(12) Radi jasnoće i transparentnosti, odredbe o javnoj intervenciji trebale bi biti podložne zajedničkoj strukturi, ali bi pritom trebalo zadržati politiku koja se provodi u svakom sektoru. U tu svrhu potrebno je razlikovati referentne pragove i interventne cijene i definirati potonje. Pri tome je posebno važno pojasniti da samo interventne cijene za javne intervencije odgovaraju primijenjenim administrativnim cijenama navedenim u prvoj rečenici stavka 8. Priloga 3. Sporazumu WTO-a o poljoprivredi (tj. tržišna cijena podrška). U tom kontekstu treba shvatiti da tržišna intervencija može biti u obliku javne intervencije i u drugim oblicima intervencije u kojima se ne upotrebljavaju prethodno utvrđene naznake cijena.

[...]

(14) Cijena javne intervencije trebala bi se sastojati od fiksne cijene za određene količine za neke proizvode, a u drugim slučajevima trebala bi ovisiti o natječaju, odražavajući praksu i iskustva iz prethodnih ZOT-ova."

3 Članak 7. Uredbe o ZOT-u naslovljen „Referentni pragovi" predviđa:

„1. Utvrđeni su sljedeći referentni pragovi:

(a) s obzirom na sektor žitarica, 101,31 EUR po toni, vezano uz veleprodaju, za robu isporučenu u skladište, prije istovara;

(b) s obzirom na neoljuštenu rižu, 150 EUR po toni za standardnu kvalitetu, kako je definirano u Prilogu III. točki A, vezano uz veleprodaju, za robu isporučenu u skladište, prije istovara;

(c) s obzirom na šećer standardne kvalitete, kako je definirano u Prilogu III. točki B, vezano uz nepakirani šećer, franko tvornica:
i. za bijeli šećer: 404,4 EUR po toni;
ii. za sirovi šećer: 335,2 EUR po toni;

(d) s obzirom na sektor govedine i teletine, 2224 EUR po toni za trupove muških goveda konformacije/stupnja prekrivenosti masnim tkivom klase R3, kako je utvrđeno u ljestvici Unije za klasiranje trupova goveda u dobi od osam mjeseci ili više kako je navedeno u Prilogu IV. točki A;

(e) s obzirom na sektor mlijeka i mliječnih proizvoda:
i. 246,39 EUR za 100 kg maslaca;
ii. 169,80 EUR za 100 kg obranog mlijeka u prahu;

(f) s obzirom na svinjetinu, 1509,39 EUR po toni za trupove svinja standardne kvalitete definiranih u smislu težine i sadržaja nemasnog mesa kako je utvrđeno u ljestvici Unije za klasiranje trupova svinja iz Priloga IV. točki B kako slijedi:
i. trupovi težine od 60 kg do manje od 120 kg: klasa E;
ii. trupovi težine od 120 kg do 180 kg: klasa R;

(g) s obzirom na sektor maslinova ulja:
i. 1779 EUR po toni za ekstradjevičansko maslinovo ulje;
ii. 1710 EUR po toni za djevičansko maslinovo ulje;
iii. 1524 EUR po toni za maslinovo ulje lampante koje sadržava 2 stupnja slobodnih masnih kiselina, pri čemu se taj iznos smanjuje za 36,70 EUR po toni za svaki dodatni stupanj kiselosti.

2. Referentne pragove određene u stavku 1. revidira Komisija, uzimajući u obzir objektivne kriterije, a posebno kretanja u proizvodnji, troškove proizvodnje (posebno ulazna sredstva) te tržišne trendove. Prema potrebi, referentni pragovi ažuriraju se u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom s obzirom na kretanja u proizvodnji i na tržištima."

4 Članak 15. Uredbe o ZOT-u naslovljen „Cijena javne intervencije" određuje:

„1. Cijena javne intervencije znači:

(a) cijena po kojoj se proizvodi otkupljuju u okviru javne intervencije ako se otkup provodi po fiksnoj cijeni;

(b) najviša cijena po kojoj se proizvodi prihvatljivi za javnu intervenciju mogu otkupiti ako se otkup provodi preko natječaja.

2. Mjere za utvrđivanje razine cijene javne intervencije, uključujući iznose povećanja i smanjenja, poduzima Vijeće u skladu s člankom 43. stavkom 3. UFEU-a."

Uredba o utvrđivanju

5 U skladu s uvodnim izjavama 2. i 3. Uredbe o utvrđivanju:

„(2) Radi jasnoće i transparentnosti, odredbe o javnoj intervenciji trebale bi biti podložne zajedničkoj strukturi, ali bi pritom trebalo zadržati politiku koja se provodi u svakom sektoru. U tu je svrhu primjereno razlikovati referentne pragove utvrđene u Uredbi [o jedinstvenom ZOT-u], s jedne strane, i intervencijske cijene, s druge strane, te definirati potonje. Samo interventne cijene za javnu intervenciju odgovaraju primijenjenim administrativno određenim cijenama iz prve rečenice Priloga 3. stavka 8. Sporazumu WTO-a o poljoprivredi (tj. potpora tržišnoj cijeni). U tom kontekstu treba shvatiti da tržišna intervencija može biti u obliku javne intervencije i u drugim oblicima intervencije u kojima se ne upotrebljavaju prethodno utvrđene naznake cijena.

(3) Trebalo bi predvidjeti razinu cijene javne intervencije po kojoj se vrši otkup po fiksnoj cijeni ili putem natječajnog postupka, uključujući slučajeve kada može biti potrebna prilagodba cijena javne intervencije. Također su potrebne mjere za količinska ograničenja pri izvršenju otkupa po fiksnoj cijeni. U oba bi slučaja cijene i količinska ograničenja trebala odražavati praksu i iskustvo stečeno iz okvira prethodnih organizacija zajedničkog tržišta."

6 Članak 1. Uredbe o utvrđivanju, koji definira područje primjene te uredbe, određuje:

„Ova uredba predviđa mjere za utvrđivanje cijena, pristojbi, potpore i količinskih ograničenja vezanih za zajedničku organizaciju poljoprivrednih tržišta utvrđenih u Uredbi [o jedinstvenom ZOT-u]."

7 Članak 2. Uredbe o utvrđivanju naslovljen „Cijena javne intervencije" određuje:

„1. Razina cijene javne intervencije:

(a) za običnu pšenicu, tvrdu (durum) pšenicu, ječam, kukuruz, rižu u ljusci i obrano mlijeko u prahu jednaka je odgovarajućem referentnom pragu navedenom u članku 7. Uredbe [o jedinstvenom ZOT-u] u slučaju otkupa po fiksnoj cijeni te ne smije prelaziti odgovarajući referentni prag u slučaju otkupa putem natječaja;

(b) za maslac je jednaka 90 % referentnog praga određenog u članku 7. Uredbe [o jedinstvenom ZOT-u] u slučaju otkupa po fiksnoj cijeni te ne prelazi 90 % referentnog praga u slučaju otkupa putem natječaja;

(c) za govedinu i teletinu, ne smije biti viša od cijene iz članka 13. stavka 1. točke (c) Uredbe [o jedinstvenom ZOT-u].

2. Cijene javne intervencije za običnu pšenicu, tvrdu (durum) pšenicu, ječam, kukuruz i rižu u ljusci iz stavka 1. usklađuju se prema povećanju ili smanjenju tih cijena na temelju glavnih kriterija kvalitete za navedene proizvode.

3. Komisija donosi provedbene akte kojima se utvrđuju povećanja ili smanjenja cijene javne intervencije proizvoda iz stavka 2. ovog članka prema uvjetima utvrđenima u navedenim provedbenim aktima. Ti provedbeni akti usvajaju se u skladu s postupkom provjere iz članka 15. stavka 2.”

Okolnosti spora

8 Zajednička organizacija poljoprivrednih tržišta po prvi je put ujednačeno i sveobuhvatno kodificirana Uredbom Vijeća (EZ) br. 1234/2007 od 22. listopada 2007. o uspostavljanju zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta i o posebnim odredbama za određene poljoprivredne proizvode (SL 2007., L 299, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 9., str. 61.) donesenom na temelju članka 37. UEZ-a.

9 Odredbe čije poništenje zahtijeva Savezna Republika Njemačka donesene su u kontekstu reforme zajedničke poljoprivredne politike (ZPP) dogovorene nakon stupanja na snagu Lisabonskog ugovora i Ugovora o FEU-u.

10 Komisija je 12. listopada 2011. predstavila prijedlog Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o zajedničkoj organizaciji tržišta poljoprivrednih proizvoda, primjenom članka 43. stavka 2. UFEU-a. Članak 7. tog prijedloga uredbe o jedinstvenom ZOT-u se u toj verziji odnosio samo na utvrđivanje „referentnih cijena”.

11 Istog je dana Komisija predstavila prijedlog Uredbe Vijeća za uspostavu mjera koje se odnose na određivanje određenih potpora i subvencija vezanih uz zajedničku organizaciju tržišta poljoprivrednih proizvoda koji se temeljio na članku 43. stavku 3. UFEU-a.

12 Predsjedništvo Vijeća Europske unije je 13. rujna 2012. obavijestilo Posebni odbor za poljoprivredu da, prema njegovu mišljenju, samo Vijeće može utvrđivati referentne cijene poljoprivrednih proizvoda koji mogu biti predmet javnih intervencija, sukladno članku 43. stavku 3. UFEU-a. Prema Vijeću, velika većina država članica dijeli to mišljenje.

13 Nakon dugih razgovora između Parlamenta, predsjedništva Vijeća i Komisije, Glavno je tajništvo Vijeća 4. lipnja 2013. uputilo izvješće o stanju neformalnog trijaloga o Uredbi o jedinstvenom ZOT-u između Parlamenta, Vijeća i Komisije. Iz izvješća je proizlazilo da je sporno utvrđivanje referentnih cijena. Tijekom pregovora, Parlament je najavio da neće odobriti paket reformi ZPP-a ako buduća Uredba o jedinstvenom ZOT-u ne bude sadržavala propise o referentnim cijenama.

14 Predsjedništvo Vijeća je 25. lipnja 2013. uputilo dodatak radnom dokumentu koji se odnosio na preostala sporna pitanja. Pod naslovom „Stajalište o odredbama koje se odnose na članak 43. stavak 3.” („Positions on Article 43(3) related provisions”), u vezi s Uredbom o jedinstvenom ZOT-u, ono je kao kompromisno rješenje (*landing zone*) predložilo korištenje pojma „referentni pragovi”.

15 To je rješenje većinom glasova usvojeno 25. lipnja 2013. prilikom glasovanja o izmjeni općeg stajališta. Međutim, Savezna Republika Njemačka i Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske bile su suzdržane.

16 Predsjedništvo Vijeća je 25. rujna 2013. uputilo radni dokument koji je sadržavao cjelokupnu konsolidiranu verziju nacrta Uredbe o jedinstvenom ZOT-u. U toj je verziji cjelokupni nacrt odražavao sporazum postignut tijekom unutarnjeg trijaloga. Članak 7. konsolidirane verzije nacrte Uredbe o jedinstvenom ZOT-u nosio je naslov „Referentni pragovi", a ne više „Referentne cijene". Sadržaj je uredbe, međutim, ostao nepromijenjen.

17 Glavno je tajništvo Vijeća 13. prosinca 2013. delegacijama uputilo bilješku prema kojoj „su rezultati pregovora o korištenju člankom 43. stavkom 3. UFEU-a dio općeg kompromisa o aktualnoj reformi ZPP-a te ničim ne prejudiciraju stajališta pojedinih institucija o području primjene te odredbe, kao ni budući razvoj događaja po tom pitanju, osobito kada je riječ o novoj sudskoj praksi Suda Europske unije".

18 U „[i]zjavi Vijeća o članku 43. stavku 3. [UFEU-a]" navedeno je da je, što se tiče rezultata pregovora o ZPP-u, prilikom trijaloga tijekom lipnja 2013. „Vijeće potvrdilo da je jedini cilj njegove odluke kojom se želi postići to da se Uredba o jedinstvenom ZOT-u odnosi na pitanja obuhvaćena člankom 43. stavkom 3. UFEU-a, omogućiti postizanje kompromisa u iznimnim okolnostima tog trijaloga".

19 Savezna Republika Njemačka izjavila je da iz različitih razloga ne može podržati određene prijedloge uredaba koje se odnose na zajedničku organizaciju tržišta. Ta je država članica osobito istaknula da, na temelju članka 43. stavka 3. UFEU-a Vijeće na prijedlog Komisije usvaja mjere o utvrđivanju cijena, nameta, potpora i količinskih ograničenja te da je prema tome donošenje takvih pravila u isključivoj nadležnosti Vijeća. Također, prema toj državi članici, nije prihvatljivo odstupanje od tog jasnog pravila o podjeli nadležnosti između institucija Unije predviđenog Ugovorima.

20 Prilikom glasovanja o donošenju Uredbe o jedinstvenom ZOT-u 16. prosinca 2013., Savezna Republika Njemačka usprotivila se tom donošenju, a Ujedinjena Kraljevina bila je suzdržana. Prilikom glasovanja o donošenju Uredbe o utvrđivanju, koje je održano isti dan, obje su države članice bile suzdržane.

Zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

21 Savezna Republika Njemačka od Suda zahtijeva poništenje članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u i članka 2. Uredbe o utvrđivanju, održavanje na snazi učinaka navedenih odredaba do stupanja na snagu uredaba donesenih na prikladnoj pravnoj osnovi, te nalaganje Parlamentu i Vijeću snošenja troškova.

22 Parlament od Suda traži da tužbu proglasi nedopuštenom i, podredno, da je odbije kao neutemeljenu. Ta institucija osim toga od Suda zahtijeva da naloži Saveznoj Republici Njemačkoj snošenje troškova.

23 Vijeće prepušta Sudu odluku o glavnim zahtjevima Savezne Republike Njemačke i od Suda zahtijeva da, u slučaju da prihvati te zahtjeve, presudi da se učinci pobijanih odredaba trebaju smatrati „konačnima" u smislu članka 264. stavka 2. UFEU-a, do stupanja na snagu odredaba donesenih na prikladnoj pravnoj osnovi, te da svakoj strani naloži snošenje vlastitih troškova.

24 Odlukom predsjednika Suda od 22. svibnja 2014. Komisiji je odobrena intervencija u potporu tužbenim zahtjevima Parlamenta. Odlukama predsjednika Suda od 7. i 17. srpnja 2014. dopuštena je intervencija Češke Republike i Ujedinjene Kraljevine u potporu tužbenom zahtjevu Savezne Republike Njemačke.

Dopuštenost

Argumentacija stranaka

25 Parlament i Komisija tvrde da je zahtjev za djelomično poništenje Uredbe o jedinstvenom ZOT-u nedopušten jer se odredba čije se poništenje zahtijeva ne može odvojiti od drugih odredaba dotičnog akta. Naime, članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u ima više funkcija u okviru te uredbe, koje su usko vezane s drugim odredbama te uredbe. Osim toga, taj se članak u potpunosti uklapa u ciljeve Uredbe o jedinstvenom ZOT-u i služi njihovu ostvarivanju. Prema tome, bit te uredbe će se izmijeniti ako se navedeni članak 7. poništi.

26 Nasuprot tomu, Savezna Republika Njemačka, uz potporu Češke Republike i Ujedinjene Kraljevine te Vijeća, smatra da se odredbe čije se poništenje zahtijeva mogu odvojiti od drugih odredaba uredaba čiji su dio. U potporu svojoj argumentaciji ona osobito ističe da je važnija sličnost referentnih pragova i intervencijskih cijena u Uredbi u utvrđivanju nego ona koja postoji između referentnih pragova i drugih odredaba Uredbe o jedinstvenom ZOT-u. Štoviše, prema njezinu mišljenju ne postoji niti jedan element kojim se može dokazati da bi se bit Uredbe o jedinstvenom ZOT-u koja sadržava više od dvije stotine članaka mogla izmijeniti poništenjem njezinog članka 7. koji se odnosi na referentne pragove.

Ocjena Suda

27 Na temelju ustaljene sudske prakse Suda, djelomično poništenje akta Unije moguće je samo u mjeri u kojoj su elementi čije se poništenje traži odvojivi od ostatka dotičnog akta. Sud je više puta presudio da taj uvjet odvojivosti nije zadovoljen ako bi djelomično poništenje akta imalo za učinak izmjenu njegove biti (presuda od 18. ožujka 2014. Komisija/Parlament i Vijeće, C-427/12, EU:C:2014:170, t. 16. i navedena sudska praksa).

28 U ovom slučaju valja podsjetiti, s jedne strane, da se člankom 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u utvrđuju referentni pragovi za različite poljoprivredne proizvode u eurima i centima po jedinici težine dotičnog proizvoda.

29 S druge strane, Uredba o jedinstvenom ZOT-u uspostavlja zajedničku organizaciju tržišta za sve poljoprivredne proizvode navedene u Prilogu I. Ugovorima i odnosi se na različite aspekte poput, osobito, javnih intervencija na tržištima, potpore privatnom skladištenju, sustave potpora u različitim poljoprivrednim sektorima, pravila koja se odnose na komercijalizaciju i organizacije proizvođača, kao i trgovinu s trećim državama.

30 Međutim, kao što je nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 41. svojeg mišljenja, ti različiti aspekti Uredbe o jedinstvenom ZOT-u nemaju veze s referentnim pragovima utvrđenim u njezinom članku 7. Samo se za intervencijske cijene, koje su, nesumnjivo, definirane u članku 15. te uredbe, ali su određene u Uredbi o utvrđivanju, može smatrati da su povezane s navedenim pragovima.

31 Iz toga slijedi da se članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u odnosi na aspekt koji je odvojiv od njome uspostavljenog zakonodavnog okvira pa stoga njegovo eventualno poništenje ne bi utjecalo na bit te uredbe.

32 Prema tome, tužba Savezne Republike Njemačke za djelomično poništenje Uredbe o jedinstvenom ZOT-u je dopuštena.

Meritum

Argumentacija stranaka

33 Savezna Republika Njemačka ističe da su Parlament i Vijeće utemeljili članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u na pogrešnoj pravnoj osnovi. Ta je odredba sadržavala „referentnu cijenu" koja je, iako je taj naziv zamijenjen izrazom „referentni pragovi", mjera koja se odnosi na utvrđivanje cijena. Prema tome, taj je članak obvezno trebalo donijeti na temelju članka 43. stavka 3. UFEU-a.

34 U potporu svojem stajalištu Savezna Republika Njemačka kao prvo ističe argumente koji se odnose na prijašnji sustav zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta, odnosno onaj koji proizlazi iz Uredbe br. 1234/2007 čija uvodna izjava 16. definira „referentnu cijenu" kao cijenu koja proizlazi iz načelne odluke Vijeća. U tom kontekstu, ta država članica podsjeća da Uredba 1234/2007 izričito dodjeljuje Vijeću ovlast izmjene referentne cijene. Štoviše, prijašnja zajednička organizacija poljoprivrednog tržišta kao i općenito postupak nastajanja Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, te posebno njezin članak 7. dokazuju da sustav mjera koje se odnose na utvrđivanje cijena poljoprivrednih proizvoda nije meritorno promijenjen i da „referentne cijene" koje se otad nazivaju „referentnim pragovima" i dalje služe kao „sigurnosna mreža" ZPP-a.

35 Kao drugo, Savezna Republika Njemačka poziva se na tekst članka 43. stavka 3. UFEU-a koji, prema njezinu mišljenju, ne razlikuje cijene u užem ili širem smislu jer obuhvaća sve „mjere o utvrđivanju cijena". Dakle, svi ključni elementi utvrđivanja cijena pripadaju isključivoj nadležnosti Vijeća. Nadalje, iz točaka 54. i 59. presude od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790) proizlazi da članak 43. stavak 3. UFEU-a Vijeću dodjeljuje ovlast donošenja drugih akata koji nisu provedbeni i da se područje primjene te odredbe ne ograničuje na mjere o utvrđivanju cijena. Valja *a fortiori* zaključiti da je članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u obuhvaćen područjem primjene te odredbe. Naime, budući da članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u utvrđuje preciznu novčanu jedinicu za određene poljoprivredne proizvode i da, slijedom toga, članak 2. Uredbe o utvrđivanju definira intervencijsku cijenu kao određeni postotak „referentnog praga", članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u ključni je element utvrđivanja cijene.

36 Kao treće, što se tiče ciljeva članka 43. stavka 3. UFEU-a, Savezna Republika Njemačka ističe da iz članka 7. stavka 2. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u proizlazi da se referentni pragovi trebaju ažurirati vezano za razvoj proizvodnje i tržišta. Ako nadležno normativno tijelo treba brzo, prilagodljivo i učinkovito reagirati na tržišne poremećaje, ta bi reakcija bila puno brža kad bi Vijeće bilo nadležno jer, od stupanja na snagu Lisabonskog ugovora ta institucija više nije obvezna savjetovati se s Parlamentom.

37 Kao četvrto, Savezna Republika Njemačka ističe da iz točke 58. presude od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790) proizlazi da su članak 43. stavak 2. i članak 43. stavak 3. UFEU-a dvije jasno različite pravne osnove koje se međusobno isključuju, a da pritom među njima ne postoji hijerarhijski odnos. Usto, članak 43. stavak 3. UFEU-a bi u potpunosti bio lišen svojeg smisla i izgubio bi svoj korisni učinak ako bi se u konkretnom slučaju članak 43. stavak 2. UFEU-a prihvatio kao pravna osnova.

38 Na prigovor Parlamenta, prema kojem iz članka 40. stavka 2. UFEU-a proizlazi da je, izvršavajući svoju ovlast na temelju članka 43. stavka 2. UFEU-a, zakonodavac Unije slobodan donijeti sve mjere navedene u članku 40. stavku 2. UFEU-a, uključujući „reguliranje cijena", Savezna Republika Njemačka odgovara da taj argument ne uzima u obzir postojanje članka 43. stavka 3. UFEU-a i dovodi u pitanje korisni učinak potonje odredbe.

39 Uzimajući u obzir sve te elemente, Savezna Republika Njemačka zaključuje da je članak 43. stavak 3. UFEU-a jedina valjana pravna osnova za donošenje članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u.

40 Češka Republika, Ujedinjena Kraljevina i Vijeće pridružuju se argumentaciji Savezne Republike Njemačke. Osim toga, Vijeće ističe, pozivajući se na članak 294. stavak 1. UFEU-a, da Ugovori ni na koji način ne potkrjepljuju pretpostavku prema kojoj bi redovni zakonodavni postupak trebao imati prioritet nad odredbama koje predviđaju donošenje nezakonodavnih akata.

41 Češka Republika osobito dodaje da je članak 43. stavak 3. UFEU-a *lex specialis* u odnosu na šire mjere predviđene u članku 43. stavku 2. UFEU-a. To se tumačenje ne može pobiti presudom od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790).

42 Osim toga, prema mišljenju te države članice, dvije različite pravne osnove postoje zbog toga što su u vrijeme pregovora o Ugovoru o Ustavu za Europu, koji su doveli do donošenja Lisabonskog ugovora, države članice željele zadržati suverenost u pogledu troškova ZPP-a. Upravo iz tog razloga je članak 37. UEZ-a, koji je jedinstvena pravna osnova, kao što je Sud utvrdio u točki 57. presude od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790) zamijenjen dvjema različitim pravnim osnovama koje imaju različite ciljeve i svaka svoje posebno područje primjene.

43 Ujedinjena Kraljevina navodi da iz presude od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790) proizlazi da se članak 43. stavak 3. UFEU-a ne ograničuje na dodjelu preostalih ovlasti ili delegiranju ovlasti Vijeću, već toj instituciji dodjeljuje isključivu ovlast za donošenje svih mjera o utvrđivanju cijene, osobito onih koje podrazumijevaju tehničke i znanstvene ocjene. Donošenje odredbe poput članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, koja izravno utvrđuje cijene, *a fortiori* je obuhvaćena isključivom nadležnošću Vijeća.

44 Parlament, uz potporu Komisije, dijeli mišljenje Savezne Republike Njemačke, prema kojem su članak 43. stavak 2. i članak 43. stavak 3. UFEU-a dvije različite pravne osnove. Te dvije institucije smatraju da članak 43. stavak 3. UFEU-a Vijeću dodjeljuje samo izuzetno specifičnu ovlast izvršne naravi za utvrđivanje točnih i konačnih iznosa cijena. Svaka mjera koja premašuje takvo utvrđivanje pripada području primjene članka 43. stavka 2. UFEU-a.

45 Prema mišljenju Parlamenta, to se tumačenje potvrđuje presudom od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790). Naime, iz točke 58. te presude proizlazi da sve mjere potrebne za ostvarivanje ciljeva zajedničke poljoprivredne i ribarstvene politike podrazumijevaju politički izbor. Njihovo donošenje je prema tome pridržano zakonodavcu Unije.

46 Međutim, intervencijski je mehanizam ključni element postizanja ciljeva ZPP-a nabrojanih u članku 39. UFEU-a, kao što to dokazuje okolnost da je, na temelju članka 40. stavka 2. UFEU-a, zakonodavac Unije nadležan za donošenje propisa o cijeni.

47 Parlament iz toga zaključuje da se „mjere" za čije je donošenje člankom 43. stavkom 3. UFEU-a ovlašteno Vijeće mogu kvalificirati kao „provedbeni akti *sui generis*". Prema njegovu mišljenju, nezakonodavni postupak predviđen u članku 43. stavku 3. UFEU-a treba smatrati iznimkom od općeg pravila predviđenog u članku 43. stavku 2. UFEU-a. Komisija nasuprot tomu smatra da postoji hijerarhijska veza između članka 43. stavka 2. UFEU-a i članka 43. stavka 3. UFEU-a. Ona dodaje da zakonodavac Unije ima znatnu diskrecijsku ovlast prilikom delegiranja izvršnih ovlasti i da u ovom slučaju nije počinjena nikakva očita pogreška u njezinu izvršavanju, iako članak 43. stavak 3. UFEU-a predviđa izričito delegiranje ovlasti.

48 Što se tiče cilja i sadržaja članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, Parlament ističe da se tim ciljem, koji je istovjetan cilju Uredbe o jedinstvenom ZOT-u i prema tome neodvojiv od njega, želi „uspostaviti zajednička organizacija tržišta poljoprivrednih proizvoda". Prema mišljenju Parlamenta i Komisije, članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u je temeljna odredba intervencijskog sustava u zajedničkoj organizaciji tržišta. Referentni su pragovi, kao „sigurnosne mreže ZPP-a", pokretači intervencijskog mehanizma i drugih vrsta mjera tržišnih potpora.

49 Što se tiče naziva „referentni pragovi” koji se, kako u Uredbi br. 1234/2007, tako i u okviru pregovora o reformi ZPP-a nazivaju „referentnim cijenama”, Parlament ističe da je naziv članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u izmijenjen kako bi se udovoljilo zahtjevima Vijeća. Za Komisiju je stari naziv „referentnih pragova” bio pogrešan jer su „referentne cijene” već bile vrijednosni pragovi na kojima se temeljilo utvrđivanje stvarnih cijena i koji su imali samo orijentacijsku funkciju.

50 Što se tiče upućivanja Savezne Republike Njemačke na prijašnji sustav zajedničke organizacije tržišta, Parlament i Komisija smatraju da ta država članica izostavlja činjenicu da je Uredba br. 1234/2007 donesena na drugoj pravnoj osnovi, odnosno članku 37. UEZ-a.

51 Što se tiče argumenta Savezne Republike Njemačke prema kojem bi bio ugrožen korisni učinak članka 43. stavka 3. UFEU-a ako bi se članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u mogao temeljiti samo na članku 43. stavku 2. UFEU-a, Parlament smatra da je donošenje Uredbe o utvrđivanju samo po sebi dovoljno da bi se dokazao korisni učinak članka 43. stavka 3. UFEU-a. Osim toga, ni Parlament ni Komisija ne vide nužnost brze prilagodbe referentnih pragova s obzirom na razvoj tržišta koja, prema Saveznoj Republici Njemačkoj, zahtijeva intervenciju Vijeća. Prema mišljenju Parlamenta, iako članak 43. stavak 3. UFEU-a želi zajamčiti brzo utvrđivanje cijena i iako je ta zadaća bila važan zahtjev prilikom uspostave ZPP-a, ona je sve više i više gubila na važnosti te praktično nestala.

52 Podredno, Parlament ističe da iako članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u ostvaruje ciljeve iz članka 43. stavka 2. i članka 43. stavka 3. UFEU-a, pobijana je odredba i dalje valjana zbog prevage ciljeva iz članka 43. stavka 2. UFEU-a u okviru Uredbe o jedinstvenom ZOT-u.

Ocjena Suda

53 Svojim jedinim tužbenim razlogom, Savezna Republika Njemačka ističe da su Parlament i Vijeće donošenjem članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, na temelju članka 43. stavka 2. umjesto članka 43. stavka 3. UFEU-a izabrali pogrešnu pravnu osnovu.

54 U tom pogledu na početku valja podsjetiti da su, kao što proizlazi iz teksta članka 43. stavka 2. UFEU-a, Parlament i Vijeće obvezni, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom donijeti osobito „odredbe potrebne za provođenje ciljeva zajedničke poljoprivredne politike i zajedničke ribarstvene politike”, dok sukladno članku 43. stavku 3. UFEU-a Vijeće na prijedlog Komisije usvaja „mjere o utvrđivanju cijena, nameta, potpora i količinskih ograničenja te o utvrđivanju i raspodjeli mogućnosti ribolova”.

55 Valja nadalje navesti da se mjere koje podrazumijevaju politički izbor koji je pridržan zakonodavcu Unije zbog svoje nužnosti za ostvarenje ciljeva koji pripadaju zajedničkoj poljoprivrednoj i ribarstvenoj politici trebaju temeljiti na članku 43. stavku 2. UFEU-a. Suprotno tomu, donošenje mjera koje se odnose na utvrđivanje i raspodjelu mogućnosti ribolova, u skladu s člankom 43. stavkom 3. UFEU-a, ne zahtijeva takav izbor jer je riječ o mjerama pretežno tehničke naravi koje su namijenjene provedbi odredaba usvojenih na temelju članka 43. stavka 2. UFEU-a (vidjeti u tom smislu presude od 26. studenoga 2014., Parlament i Komisija/Vijeće, C-103/12 i C-165/12, EU:C:2014:2400, t. 50., kao i od 1. prosinca 2015., Parlament i Komisija/Vijeće, C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790, t. 48. i 50.).

56 U tom pogledu, iako članak 43. stavak 3. UFEU-a Vijeću dodjeljuje ovlast za donošenje provedbenih akata u dotičnom području, ti se akti ipak ne smiju jednostavno izjednačiti s onima koji dodjeljuju provedbene ovlasti u smislu članka 291. stavka 2. UFEU-a (presuda od 1. prosinca 2015., Parlament i Komisija/Vijeće, C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790, t. 54.).

57 Iz toga proizlazi da, suprotno tvrdnjama Parlamenta, ta odredba Vijeću dodjeljuje ovlast donošenja akata koji premašuju ono što se može smatrati „provedbenim aktom”.

58 Osim toga, stavci 2. i 3. članka 43. UFEU-a imaju različite svrhe i posebna područja primjene pa se mogu koristiti odvojeno kao temelj za usvajanje mjera određenih u okviru ZPP-a, s tim da prilikom donošenja akata na temelju članka 43. stavka 3. UFEU-a Vijeće treba djelovati poštujući granice svojih nadležnosti kao i, ovisno o slučaju, pravni okvir koji je prethodno uspostavljen primjenom članka 43. stavka 2. UFEU-a (vidjeti, u dijelu u kojem se odnosi na zajedničku ribarstvenu politiku, primjenjivu *mutatis mutandis* na ZPP, presudu od 1. prosinca 2015., Parlament i Komisija/Vijeće, C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790, t. 58.).

59 U tom pogledu valja istaknuti da se suprotno onomu što ističe Komisija ne može valjano isticati to da je Sud prepoznao postojanje hijerarhijskog odnosa između dvije dotične odredbe. Naime, to što Sud koristi izraz „ovisno o slučaju" omogućuje zaključak da Vijeće može koristiti nadležnosti koje su mu priznate u članku 43. stavku 3. UFEU-a iako zakonodavac Unije još nije uspostavio pravni okvir izvršavajući nadležnosti koje su mu priznate u članku 43. stavku 2. UFEU-a.

60 Iz sudske prakse Suda osim toga proizlazi da područje primjene članka 43. stavka 3. UFEU-a može obuhvatiti mjere koje se ne ograničavaju na utvrđivanje i raspodjelu mogućnosti ribolova ako one ne podrazumijevaju politički izbor pridržan zakonodavcu Unije zbog svoje nužnosti za ostvarenje ciljeva svojstvenih zajedničkoj poljoprivrednoj i ribarstvenoj politici (presuda od 1. prosinca 2015., Parlament i Komisija/Vijeće, C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790, t. 59.).

61 Valja napokon podsjetiti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, odabir pravne osnove za neki akt Unije mora temeljiti na objektivnim elementima koji podliježu sudskoj kontroli, među kojima su cilj i sadržaj tog akta (presude od 23. listopada 2007., Komisija/Vijeće, C-440/05, EU:C:2007:625, t. 61., i od 26. studenoga 2014., Parlament i Komisija/Vijeće, C-103/12 i C-165/12, EU:C:2014:2400, t. 51.).

62 U kontekstu tih utvrđenja valja ispitati jesu li Parlament i Vijeće ispravno odabrali članak 43. stavak 2. UFEU-a kao pravnu osnovu za donošenje članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u.

63 Što se tiče cilja članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, valja utvrditi da, s jedne strane, iz uvodne izjave 10. te uredbe svakako proizlazi da je, kako bi se stabilizirala tržišta i osigurao primjeren životni standard poljoprivredne zajednice, uveden program izravne potpore, i da mjere donesene u okviru tog programa mogu imati oblik javne intervencije, te da, s druge strane, iz uvodne izjave 12. navedene uredbe proizlazi da je potrebno razlikovati referentne pragove i interventne cijene i definirati potonje.

64 Međutim, ta dva elementa, s obzirom na to da zakonodavac Unije nije ponudio daljnja pojašnjenja, osobito u članku 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, o navodnoj važnosti političkih izbora učinjenih prilikom donošenja tih pragova, ne mogu s dovoljnom sigurnošću potvrditi postojanje te važnosti.

65 Takav zaključak potvrđuje činjenica da, s obzirom na tekst članka 2. Uredbe o utvrđivanju, referentni pragovi služe isključivo kao temeljni elementi za utvrđivanje intervencijske cijene za dotične proizvode.

66 Osim toga, kao što je nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 83. svojeg mišljenja, uvodne izjave 16. i 28. Uredbe br. 1234/2007 na apstraktni način opisuju vezu koja postoji između referentnih cijena, otad nazvanih „referentnim pragovima", i intervencijskih cijena, te omogućuju utvrditi da su prvospomenute nužni elementi izračuna potonjih. Budući da, sukladno uvodnoj izjavi 12. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, zakonodavac Unije želi zadržati politiku koja se provodi u svakom sektoru, valja zaključiti da na vezu koja postoji između referentnih pragova i intervencijskih cijena ne utječe donošenje Uredbe o jedinstvenom ZOT-u.

67 Što se tiče sadržaja članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, valja podsjetiti da stavak 1. tog članka za njime obuhvaćene proizvode utvrđuje novčane vrijednosti po jedinici težine. Međutim, sama okolnost da je zakonodavac Unije odlučio koristiti izraz „pragovi" umjesto izraza „cijene" koji se prethodno koristio ne može osporiti činjenicu da su te vrijednosti cijene. Usto, kao što proizlazi iz članka 7. stavka 2. te uredbe, dotični pragovi se uspostavljaju u odnosu na, osobito, „cijene" ulaznih sredstava.

68 Valja dodati da, kao što proizlazi iz točke 65. ove presude, tekst članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u ne omogućuje ni identifikaciju ciljeva referentnih pragova koje predviđa ni određivanje podrazumijeva li donošenje tog članka politički izbor pridržan zakonodavcu Unije zbog njegove nužnosti za ostvarivanje ciljeva ZPP-a.

69 Osim toga, valja istaknuti da ni članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u ni bilo koja druga odredba te uredbe ne sadržavaju definiciju pojma „referentni prag". Međutim, nepostojanje u navedenoj uredbi takve definicije, dok se pojam „intervencijske cijene" definira u članku 15. iste uredbe, pobija argument Parlamenta prema kojem utvrđivanje referentnih pragova podrazumijeva političke izbore pridržane zakonodavcu.

70 U tom pogledu valja dodati da iz članka 7. stavka 2. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u proizlazi da referentne pragove treba preispitati uzimajući u obzir objektivne čimbenike kao što su kretanja u proizvodnji, troškovi proizvodnje te tržišni trendovi.

71 Međutim, kao što to ističu Savezna Republika Njemačka, Češka Republika, Ujedinjena Kraljevina i Vijeće, takvo preispitivanje zahtijeva provođenje prvenstveno tehničkih i znanstvenih ocjena te se prema tome treba razlikovati od mjera koje podrazumijevaju političke odluke koje su, prema sudskoj praksi Suda, pridržane zakonodavcu Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 26. studenoga 2014., Parlament i Komisija/Vijeće, C-103/12 i C-165/12, EU:C:2014:2400, t. 50.). Ocjena prvenstveno tehničkih elemenata u svrhu donošenja mjera o određivanju cijena ovlast je koju članak 43. stavak 3. UFEU-a pridržava Vijeću.

72 Budući da ne postoji niti jedan drugi element u Uredbi o jedinstvenom ZOT-u koji bi omogućio da se valjano ustanovi razlika između preispitivanja dotičnih pragova i njihova prvog utvrđivanja, te uzimajući u obzir okolnost istaknutu u točki 66. ove presude prema kojoj intervencijske cijene proizlaze iz referentnih pragova, valja zaključiti da je utvrđivanje navedenih pragova mjera o određivanju cijene. Slijedom toga, članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u obvezno je trebalo donijeti na temelju članka 43. stavka 3. UFEU-a.

73 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentom Parlamenta prema kojem članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u ostvaruje ciljeve iz članka 43. stavka 2. i članka 43. stavka 3. UFEU-a, zbog čega, uzimajući u obzir prevagu ciljeva iz članka 43. stavka 2. UFEU-a, članak 7. te uredbe ne treba poništiti.

74 Naime, s jedne strane, kao što proizlazi iz točke 31. ove presude, članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u jasno je odvojiv od drugih odredaba te uredbe. S druge strane, kao što je Sud presudio u točki 58. presude od 1. prosinca 2015. Parlament i Komisija/Vijeće (C-124/13 i C-125/13, EU:C:2015:790) članak 43. stavak 2. i članak 43. stavak 3. UFEU-a imaju različite svrhe i posebna područja primjene. Prema tome, kao što Vijeće treba poštovati granice svojih nadležnosti prilikom donošenja mjera na temelju članka 43. stavka 3. UFEU-a, tako je i zakonodavac Unije obvezan poštovati granice prenesenih mu nadležnosti prilikom donošenja mjera na temelju članka 43. stavka 2. UFEU-a.

75 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, valja prihvatiti jedini tužbeni razlog Savezne Republike Njemačke.

76 Slijedom toga, članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u treba poništiti.

77 Uzimajući u obzir okolnost da članak 2. Uredbe o utvrđivanju prilikom određivanja intervencijskih cijena izričito upućuje na referentne pragove utvrđene u članku 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u, poništenje potonjeg članka oduzima smisao članku 2.

78 Prema tome, s obzirom na neodvojive veze koje ujedinjuju članak 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u i članak 2. Uredbe o utvrđivanju, valja također poništiti taj članak.

Zahtjev za održavanje na snazi učinaka pobijanih odredbi

79 Savezna Republika Njemačka u cilju zaštite viših interesa i osobito zbog zaštite legitimnih očekivanja poljoprivrednika kao i pravne sigurnosti od Suda zahtijeva da sukladno članku 264. stavku 2. UFEU-a održi na snazi učinke pobijanih odredaba do stupanja na snagu novih odredaba donesenih na prikladnoj pravnoj osnovi. Komisija podredno podržava tu argumentaciju.

80 Sukladno članku 264. stavku 2. UFEU-a, Sud, ako to smatra potrebnim, navodi koji se učinci akta koji je proglasio ništavim moraju smatrati konačnima.

81 U tom smislu, iz sudske prakse Suda proizlazi da, uzimajući u obzir razloge pravne sigurnosti, učinci takvog akta mogu biti održani osobito ako bi trenutačni učinci njegova poništavanja doveli do ozbiljnih negativnih posljedica za zainteresirane osobe i kada se zakonitost pobijanog akta ne osporava zbog njegova cilja ili sadržaja, nego zbog nenadležnosti njegova donositelja ili zbog povrede bitnih postupovnih pravila. Takvi razlozi osobito uključuju pogrešku u pogledu pravne osnove pobijanog akta (presuda od 1. prosinca 2015., Parlament i Komisija/Vijeće, C-125/13, EU:C:2015:790, t. 86.).

82 U ovom slučaju valja istaknuti da je sukladno članku 232. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u potonja, uključivo s njezinim člankom 7., stupila na snagu na dan njezine objave u *Službenom listu Europske unije*, 20. prosinca 2013. te je primjenjiva od 1. siječnja 2014.

83 Međutim, budući da dotične odredbe utvrđuju cijene u pogledu kojih se izvršava javna intervencija i da se potonjom želi zajamčiti stabilnost tržišta i osigurati pravični životni standard poljoprivrednika, njihovo bi poništenje s trenutnim učinkom moglo dovesti do teških posljedica za zainteresirane osobe.

84 U tim okolnostima, postoje važni razlozi pravne sigurnosti koji opravdavaju da Sud udovolji zahtjevu za održavanje na snazi učinaka članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u i članka 2. Uredbe o utvrđivanju. Usto, valja istaknuti da Savezna Republika Njemačka nije osporila zakonitost članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u zbog njegova cilja ili sadržaja zbog čega u tom pogledu ne postoji zapreka koja bi Sudu onemogućila da naloži takvo održavanje na snazi učinaka tih članaka.

85 Slijedom toga valja održati na snazi učinke članka 7. Uredbe o jedinstvenom ZOT-u i članka 2. Uredbe o utvrđivanju do stupanja na snagu, u razumnom roku koji ne smije biti dulji od pet mjeseci računajući od dana objave ove presude, novih propisa utemeljenih na prikladnoj pravnoj osnovi, to jest na članku 43. stavku 3. UFEU-a.

Troškovi

86 Sukladno članku 138. stavku 1. Poslovnika Suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Savezna Republika Njemačka podnijela zahtjev da Parlament kao i Vijeće snose troškove i da je tužba proglašena osnovanom, valja im naložiti snošenje troškova. U skladu s člankom 140. stavkom 1. Poslovnika, Češka Republika i Ujedinjena Kraljevina, kao i Komisija, koje su intervenirale u ovaj postupak, snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (peto vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se članak 7. Uredbe (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta poljoprivrednih proizvoda i stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EEZ) br. 922/72, (EEZ) br. 234/79, (EZ) br. 1037/2001 i (EZ) br. 1234/2007.**

2. **Poništava se članak 2. Uredbe Vijeća (EU) br. 1370/2013 od 16. prosinca 2013. o utvrđivanju mjera za određivanje određenih potpora i subvencija vezanih uz zajedničku organizaciju tržišta poljoprivrednih proizvoda.**

3. **Održavaju se na snazi učinci članka 7. Uredbe br. 1308/2013 i članka 2. Uredbe br. 1370/2013 do stupanja na snagu, u razumnom roku koji ne smije biti dulji od pet mjeseci računajući od dana objave ove presude, novih propisa utemeljenih na prikladnoj pravnoj osnovi, to jest na članku 43. stavku 3. UFEU-a.**

4. **Nalaže se Europskom parlamentu i Vijeću Europske unije snošenje troškova postupka.**

5. **Češka Republika, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske kao i Komisija snosit će vlastite troškove.**

Potpisi